

Dr. Kellermayer Miklós

Az anyanyelv és a hon a személyiségformálás alappillérei¹

„Fordulj kedvem
És ha leszakad az Ég is
Marad magyar mégis-mégis
Ősi, szép és rémületlen”
Ady: Ad az Isten

A hon a Magyar Értelmező Kéziszótár szerint a haza, a szülőföld és régies értelemben az otthon fogalmakkal azonos. Ez a konferencia, amelyre a meghívást külön köszönöm, a magyar honnal foglalkozik. Nyilvánvaló, hogy ennek a „Honfoglalás, Honfenntartás, Honmegóvás” címmel rendezett konferenciának az aktualitását, és egyben ünnepélyességét is a magyar honfoglalás 1100 éves évfordulója adja.

A hon szerepét, jelentőségét a ma élő honpolgárok számára sok szempontból lehet megközelíteni. Bizonyára ez a sokoldalú megközelítés tárulkozik majd fel a kongresszuson elhangzott előadásokban és az előadások anyagából összeállított kiadványban is. A lehetséges szempontok közül én a hon és a gyermekek személyiségformálása közti kapcsolatot választottam ki.

Sejtélettan kutató orvos vagyok, s ez kötelez a természeti törvényi renden alapuló okfejtésre. Korábbi előadásaimban és megjelent munkáimban is a testünket felépítő sok-sok milliárd élő sejt differenciálódására vonatkozó természeti törvényt vettem támpontul a személyiségformálás **irányultságának** és konkrét **megvalósulásának** taglalásakor. Most, amikor az anyanyelv és a hon szerepét és jelentőségét kívánom megvilágítani gyermekeink személyiségformálásában, vagyis amikor a potenciális zsenikből alkotó zseniket megsokasító nemzetmentő mozga-

¹ Ez az előadás a „Közép-Európa, mint perspektíva” c. konferencián hangzott el. A konferencia helye és időpontja: Kiskunfélegyháza, 1996. április 13-14. (A szerk.)

lomra buzdítok, ismét nem tehetek mást, mint a testünket felépítő élő sejtekre vonatkozó természeti törvényi rendhez igazodok, és abból vonok le gyermekeink személyiségformálásához különlegesen fontos, iránymutató következtetéseket.

Ennél a pontnál valaki rögtön ellenvetheti, hogy az egyén az emberi társadalomban szabad döntési képességgel, szabad akarattal van felruházva, s így a párhuzamosság a testünket felépítő sejtek és az emberi társadalmat felépítő egyének közt már a kezdet kezdetén sántít. Igen, az egyén felruházottsága a szabad akarattal vitathatatlan tény! De a világmindenséget átfogó természeti törvényi rend általános érvényessége miatt a szabad akarat szerinti döntés irányultsága büntetlenül nem térhet el a természeti törvényi rend szabta iránytól. Ha eltér, az egyén szabadságvesztése és a társadalom pusztulása egyaránt feltartóztathatatlanul bekövetkezik! Ezért olyan fontos a vonatkozó természeti törvényeket ismerni és azok szellemében munkálkodva formálni gyermekeink személyiségét. A nemzetpusztulás helyett így az alkotó, innovatív, magukat a mindenséggel mérő, a csúcsra jelt tenni akaró, kiművelt emberfők megsokasítása által a nemzet felemelkedése és igazi boldogulása jöhet el végre itt Magyarországon is.

Az újszülöttek száma és az az esély, amelyet a felnőttek teremtenek arra, hogy az egyes újszülöttek önmagukba rejtett kincse, tehetségük kibontakozhat, bajnokokká, csúcsra jelt tevőkké, alkotó, innovatív személyiségekké válhatnak, adja egyedül a **nemzet életkilátását**. Ez törvény! A „hon, mely élte” ott van, csakis ott, ahol esély van megszületni, ahol esély van kiválóvá válni, esély van „dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen”.

A „hon, mely élte”, nem földrajzi fogalom, hanem a szándék, az igazság megismerésének vágya, a közös tett és az erkölcsi jó együttes „terméke”. Közeg, mely különös eséllyel formál önbizalommal, hittel teli alkotó személyiségeket a gyermekekből, a nemzet egyetlen értékrementő nyersanyagából. Mindezekért kérem „kiránduljanak” velem a

sejtjeinkből kiolvasható, ránk is érvényes természeti törvényi rend feltárásának izgalmas ösvényére.

Az első egyetlen sejt, amiből mindannyian külön-külön lettünk, a nagy rejtély hordozója! Amit ebből a rejtélyből soha nem ismerhetünk meg, azt el kell fogadni! Amit viszont megismerhetünk, azt kötelező megismernünk és a lehető legnagyobb hatásfokkal hasznosítanunk magunk és embertársaink javára! Amikor az egy sejt oszlani kezd, minden új sejtnak külön-külön „dönteni” kell! „Álmodoznia” arról, hogy mi mindenné válhatna és közben elmulasztani differenciálódásának vissza nem térő pillanatát, nem lehet! A sejtek számára a differenciálódás irányultsága egyértelmű! A lehető legtökéletesebbé kell válni minden egyes sejtnak. Ez van beléjük kódolva. Hiszen örület lenne azt kérdezni, hogy lehet-e tökéletesebb méhsejt egy májsejtnél.

A gyermekek személyiségformálásának irányultsága ugyan úgy, ahogy a sejt differenciálódás irányultsága is, éppen a természeti törvényi rend általános érvényessége miatt, a lehető legtökéletesebb felé, kötelező! A legtökéletesebb, ahová minden egyén személyiségformálásának irányulnia kell nem lehet más, mint a Teremtő Isten! Lényegéből fakadóan a Teremtő Istennél tökéletesebb nincs! Akit a Teremtő Isten megnevezés zavar, de vállalja saját és gyermekei személyiségformálásának súlyos felelősségét, felhasználhatja az einsteini fogalmazást, a „Mindenséget átfogó teremtő eszmét”, de tudna kell, hogy a legtökéletesebb felé irányultságról nem mondhat le senki! Tudta ezt József Attila is, amikor üzent: „**A mindenséggel mérd magad!**” A legtökéletesebb felé irányultság nélkül ugyanis súlyosan csorbul a személyiségformálás, és az alkotó élet reménye helyett a parazita létezésbe zuhanás következik be!

A személyiségformálás irányultságának a Teremtő Istenhez vezető dimenziója és ennek minden gyermek számára egyenlő esélyű elérhetősege fakad. Krisztus felhívása a legtökéletesebbre, a Teremtő Isten felé irányultságra világos és egyértelmű: - „Ti olyan tökéletesek legyetek te-

hát, mint mennyei Atyátok”. (Máté 5/8) Ugyancsak egyértelmű eligazítást ad arról, hogyan lehet kapcsolatban lenni, eljutni az Atyához, a Teremtő Istenhez: - „Senki sem jut az Atyához, csak én általam”. (János 14/6).

A honfoglalás 1100 éves és a Pannonhalmi Apátság alapításának 1000 éves évfordulóján nem lehet eléggé hangsúlyozni a honalapítás és a keresztény életútra vezérlés jelentőségét a magyar nép, a magyar állam fennmaradása szempontjából. Ezért az együttes tettért, a honalapításért és a keresztény életre vezérlésért minden időben, ma is és a jövőben is, végtelen tisztelet és hála jár Árpádnak és vezérlő leszármazottainak, különösen Géza fejedelemnek és Szent István királynak. Azonban a nagy ősök együttes tettevel, a honalapítással és a keresztény életre vezérléssel megteremtett esély a gyermekek igazi személyiségformálására és ezáltal a nemzet túlélésére nem örökös, hanem sajnos elveszíthető! Történelmünk, de az egész emberiség történelme is egyértelműen bizonyítja, hogy veszélybe, a kipusztulás végveszélyébe kerül az a nemzet, ahol a magzat esélye a megszületésre, és a megszületett gyermekek esélye az igazi kiművelt emberfökké válásra leromlik, egy kritikus szint alá csökken. Félő, hogy minden korábbinál súlyosabb formában ez az esélyromlás jött el ma itt Magyarországon!

Tudni kell, hogy minden generációnak óriási felelőssége van az utánuk jövő generáció személyiségformálási esélyének, a személyiségformálás irányultságának és megvalósításának, azaz a személyiségformálás pilléreinek biztosításában, átadásában! A személyiségformálás irányultsága és pillérei lényegileg nem változnak, ellenkezőleg: örökérvényűek. A generációváltásoknál azonban újra meg újra át kell adni a gyermekeknek! Ez törvény! A testünket felépítő sejtek differenciálódására vonatkozó rendből fakadó törvény! Az ilyen természeti törvény ellen tenni büntetlenül soha nem lehet, hangsúlyoztuk már korábban, de mondani, hangsúlyozni kell újra meg újra!

Egy tudatos nemzetmentési cselekvési program megvalósulásának részleteit is ismernünk kell. „A hely határozza meg, hogy egy új sejtből, milyen munkát végző sejt lesz”. Állította Hans Spemann (1869-1941) és kapott érte Nobel-díjat 1935-ben. A hely pedig nem más, mint a többi, a már meglévő, „felnőtt” sejtek ható zónája. Ezek a sejtek azonos „nyelven beszélnek” és „megtanítják őket velük azonossá, tökéletessé válni. Jelzéseket küldenek az új sejtbe, melyek eljutnak a „központba”, a génekhez. Ott a gének nagyobbik hányada, éppen ezen jelzések által, gátlás alá kerül. Ugyanakkor más gének különös mértékben aktiválják magukat. A gátlás, vagy más néven „lemondás” és bizonyos funkciók nagy aktivitású végzése adja a sejt differenciálódás lényegét. A jelzések, amit a felnőtt sejtek átadnak, a három dimenzióba rendezett, dinamikus fehérje vázrendszerükből ered, oda van „bekódolva”. Ez a vázrendszer sajátosan felépített a sejten belül és bizonyos távolságra ki is nyúlik a sejtből. A differenciálódott sejtire jellemző vázrendszerhez tartozó „emlékeztárat” „tér-memóriának” (angolul, „spatial memory”-nek) nevezik.

Az eddig elmondottakat összegezve, az új sejtek differenciációját meghatározó hely, amelyet Spemann fedezett fel, nem más, mint a kapcsolat az éltebb sejtek közt, amelybe bekapcsolódva válik az ifjú sejt elkötelezetté, a sejtek társadalmának hasznos tagjává. Így válik a többi sejt egymás közti kapcsolata által teremtett hely, ható zóna az ifjú sejt otthonává, „életető honává”, differenciálódásának pillérévé. A jobb megértés kedvéért és a gyermekek személyiségformálására, illetve az emberi társadalomra történő alkalmazhatóság könnyebb elfogadásáért két példát a testünket felépítő sejtek birodalmából részletesebben is ismertetek.

Májunk egy különös felépítettségű, számos hasznos funkciót végző szervünk. Sejtjeink döntő hányada sajátosan differenciálódott májsejt (latinul hepatocyta). Ezek a sejtek meglehetősen nagy gyorsasággal újdonszerveződnek. Azt lehet mondani, hogy az egész májunk néhány hónapos időközökben teljesen megújul. Egyértelmű bizonyíték erre a megújulásra a májregeneráció. Kísérletekből, de emberen végzett műtéti

megfigyelésekből is jól tudjuk, hogy a máj egy részének eltávolítását rövid időn belül az eredetivel azonos nagyságú újdonszövődés, regeneráció követi. Valahogy a májsejtek „tudják”, hogy megkevesbedtek, s ezért több új májsejtre van szükség. Az új sejteket aztán jól bevált módszerrel, „üzeneteikkel” tökéletes májsejtekké „nevelik”, „tanítják” a „felnőtt” sejtek. Az üzenetátadás mechanizmusának programszerű, zökkenőmentes működése nagyon fontos, mert ha ebben zavar keletkezik, a máj megbetegedik. Ha a májsejtek közé pl. kötőszöveti sejtek „tolakodnak”, súlyos betegség, a májszugarodás, orvosi nyelven (májcirrhosis) fejlődik ki. Jól ismert az is, hogy májszugarodásban, amikor zavar van a sejtek közti kapcsolatban, gyakran előfordul, hogy egy „újszülött” sejt megbolondul. „Önzővé” válik. Megszünteti kapcsolatát társaival. Csak elvesz. Nem munkálkodik a közösség javára, s csak szaporodik, szaporodik. Ez a májrák!

A másik hasonlatot, amiből szintén sok tanulság olvasható ki a szervezetünk védekező rendszeréből, az immunrendszerünk működéséből vettem. Az immunrendszert felépítő sejtek a nyirok sejtek, amelyeknek sajátos az „anyanyelvük”, s amelyek többhelyen születnek, nőnek fel, azaz hazájuk nem helyen, nem egy folytonos határral körülvett „országban” van. A nyiroksejtek lehetnek a nyirokcsomók, a lép, a csecsemőmirigy, a csontvelő, sőt a vékonybelek szülőttei, lakói is. Egy részük felnőtté válásuk végére különös funkcióra, az ellenanyagok termelésére differenciálódik. Mielőtt ezt teszik, „szétnéznek” a „világban”! Bejárják az egész szervezetet. Amikor megkapják a sajátos jelet, „haza mennek” (angolul ezt a folyamatot homing-nak nevezik). Teljesen megváltozva plazmasejtekké alakulnak, és a nyirokcsomókba, vagy a csontvelőbe telepednek le. Valahogy csak otthon, társaikkal kapcsolatot tartva, „saját nyelvükön beszélgetve”, képesek vállalt küldetésük betöltésére, az ellenanyagok, az immunoglobulinok termelésére. Bo-nyolult kapcsolat, egymásközi „egyeztetés” van itt, mert egy-egy ellenanyagból nem jó a túltermelés. Kell a figyelmeztető visszajelzés. Fontos tudni azonban, hogy itt a plazmasejteknél is „megromolhat” a kapcsolat, ha egy csoport, nem „törődve” a többivel, önző módon elkezd szaporodni,

és csak ontja, ontja a saját termékét. Súlyos, az egész szervezet életét fenyegető betegség ez, a plazmasejtek rosszindulatú daganata (orvosi nyelven plasmocytoma, vagy myeloma multiplex).

Mindabból, amit eddig taglaltunk, nem nehéz megérteni, hogy a nemzet jövőjét meghatározó tényező, a gyermekek személyiségformálásának konkrét megvalósulása szempontjából miért olyan különösen fontos az első kapcsolat, amely köztük és a felnőttek közt létrejön. Ennek az első kapcsolatnak fő eszköze az anyanyelv. Az anyanyelv különös jelentősége az is, hogy általa a kapcsolat az azonos nyelvet beszélő ősökkel is megteremtődik!

A most élő magyar anyanyelvűekhez fűződő kapcsolatot vizsgálva az is tény, hogy minden gyermek minden ma élő magyar anyanyelvű felnőttel térben és időben szorosabb, vagy lazább kapcsolatba kerül akkor, amikor anyanyelvét, mint élete különös értékű kincsét elsajátítja, magáénak tudhatja. Az anyanyelv ezen kettős kapcsolatteremtő ereje által kap értelmet az az állítás, hogy a hon tágabb és talán leghelyesebb értelmezésben az azonos anyanyelvűek egymás közti kapcsolata, az egymással törődés hatószférája, amely meghatározója a gyermekek személyiségformálásának és általa a nemzet életkilátásának. Ha a kapcsolat a felnőttek között megromlik, vizzályá válik, akár a családban, akár a családon kívül, már nem egy „éltető hon” fogja várni az újszülötteket, és a gyermekek hontalanok maradnak felnövekvésük két évtizede alatt is. Ekkor azonban személyiségformálásuk alappilléreinek hiányában nem válnak, nem válhatnak bajnokokká, igazi kiművelt emberfökké, hanem szabadságát veszített, parazita lényekké lesznek, olyanokká, mint a daganatsejtek a sejtek birodalmában. Így viszont a nemzethalál feltartóztathatatlan! Az azonos anyanyelvet beszélők közti egymást segítő kapcsolat csak akkor nevezhető „honnak, amely éltet”, ha minden újszülöttet remény, bizakodás, öröm, törődés, összetartozás, szeretet várja és veszi körül felnőtté válásáig, személyiségformálásának befejezéséig.

Nem az egy határral körülvettség adja az igazi, az éltető hont, hanem az azonos anyanyelvűek közti kapcsolat minősége! Ne az egy nagy, közös határt sirassuk, mert egy határon belül is elveszhet a hon, megromolhat a felnőttek közti kapcsolat, és minimálisra csökkenhet a valószínűsége a magzatnak megszületni, és a megszületett gyermeknek igazi kiművelt emberfőkké, alkotó felnőttekké válni, és ezeknek következtében a nemzetnek túlélni!

Olyan tény ez, melyet világosan kell látnunk ma, 75 évvel a trianoni békediktátum aláírása és életbelépése után. Ugyanis lehet, hogy a félelmetes vízióban van igazság! Lehet, hogy a trianoni magyar tragédia, az óriási országvesztés okozói bizonyos mértékig mi magunk vagyunk. **Az egymás közti kapcsolat megromlásából, a viszálykodásból gyermekellenesség születik!** Sok jel van arra, hogy a gyermekellenesség, amely napjainkban tragikus méreteket ölt, már a múlt században elkezdődött. (Minek a jele az egykézés, ha nem ennek?)

A trianoni diktátumból eredő kegyetlen szétdaraboltság, az ismételt tömeges emigrációkból fakadó távolság önmagában még nem út a nemzethalálhoz. Viszont a kapcsolat megromlása az egymáshoz tartozók, az azonos anyanyelvűek közt, a gyermekek személyiségformálásának leontása miatt biztos út a nemzetpusztuláshoz, a nemzethalálhoz. Családon belül is akkor következik be a törés a kisunoka személyiségformálásában, amikor a közeli, úgymond biztonságos szociális otthonba teszik be a nagymamát ahelyett, hogy együtt élnének vele. Sohasem akkor, amikor többszáz kilométerre távol él és a látogatások is ritkák, viszont nap mint nap aggódó szeretet száll a távol élő nagymama felé. Ha a magyar anyanyelvűek közti kapcsolat, éljenek bár az országhatáron belül, vagy kívül, nem egymást támogató, nem egymásért aggódó, nem egymás eredményeinek örülő, és ha nem a honalapítás és a keresztény életútra vezérlő ezer év előtti nagyszerű tettben gyökerező, sérül a gyermekek személyiségformálása itt a határokon belül is, és a tőlünk elszakadtan élő magyarok körében is. A sejtek is „tudnak” egymásról, kapcsolatot tartanak egymással, akkor is, ha közel „laknak” egymáshoz, mint a

májsejtek, de akkor is, ha mint a nyiroksejtek, távol élnek egymástól, és ebbe az egymást támogató sajátos kapcsolatrendszerükbe vonják be, teszi magukhoz hasonlóvá és tökéletessé az új sejteket. A természeti törvényi rend általános érvényessége miatt pont ezt kell tennünk nekünk is!

Ha nem ezt tesszük, ha minden úgy marad, ahogy most van, ha az Erdélybe, Felvidékre, Kárpátaljára, vagy Délvidékre szakadt, s a távolabbra szétszóródott magyarok közt végre nem lesz a mostaninál sokkal erősebb, egymást támogatóbb, egymásért tevékenykedőbb a kapcsolat, ha továbbra sem fáj, ami az elszakadt hozzánk tartozóknak fáj, ha továbbra sem, védjük egymást, a nemzetpusztulás nemcsak rémálom, hanem szomorú valóság lesz. Tudnunk kell azonban azt is, ha a megromlott egymásközi kapcsolat helyett egy közös akarattal, közös tudatos tettel egymásért élökké, egymással törődökké válnánk is, mindez csak akkor válik gyermekeink személyiségformálási pillérévé, ha közben töretlenül megértő, együtt érző szeretet fűz bennünket a velünk együtt élő, nem magyar anyanyelvű embertársainkhoz is. Gyermekeink személyiségformálásának esélye és ebből fakadóan a nemzet túlélési reménye miatt, ne engedjük kapcsolatainkat, törődésünket, a minden magyart büszkén átölelő szeretetünket megzavarni! Ezen munkálkodjunk és akkor az elkövetkező évezredben is biztos lesz magyar „mégis-mégis ősi, szép és rémületlen”.

Tamási Áron így tanít: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol ott-hon legyünk benne”. Valójában nem azért, hanem küldetésünk beteljesítéséért! De igaza van, nincs, nem lehet küldetés beteljesítés, ha nem lelünk honra, éltető honra a világban! A hon így válik feltétellé és tudatos munkálkodásunk eredményévé egyszerre. A mai nap és a holnap felelőssége is éppen az, hogy felismervén a célt, megteremtjük-e a közös akarattal, közös tettel ártatlan gyermekeink számára azt a hont, ahová érdemes születni, ahol lehet élni, szabadnak lenni, küldetést beteljesíteni, üdvözülni.